

ASEAN Do's and Don'ts
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ASEAN Do's and Don'ts

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

จัดทำโดย : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)

47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ

อำเภอเมือง นนทบุรี 11000

โทรศัพท์ 0 2547 1000

โทรสาร 0 2547 1108

หัวหน้าโครงการและบรรณาธิการ : รศ.ดร.จิระประภา อัครบวร

หัวหน้าทีมวิจัย : นายวัลลภ ใหญ่ยิ่ง

นักวิจัย : นายจาร์วัฒน์ เจริญพิเชฐ

ที่ปรึกษาโครงการ : นายประดาป พิบูลสงคราม

ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบราชการใน ASEAN

ผศ.ดร.อรนุช พฤตพิบูลธรรม

ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรม ASEAN

ผู้ประสานงานและตรวจทานคำผิด : นางสาวเยาวนุช สุมน

เลขมาตรฐานประจำหนังสือ : 978-616-548-144-1

จำนวนพิมพ์ : 5,400 เล่ม

จำนวนหน้า : 120 หน้า

พิมพ์ที่ : กรกนกการพิมพ์

คำนำ

สำนักงาน ก.พ. ในฐานะองค์กรกลางด้านการบริหาร ทรัพยากรบุคคลภาครัฐ และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบตาม แผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ใน ข้อ A.7 คือ การพัฒนาสมรรถภาพของระบบราชการโดยการ เพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลในระบบราชการ

จากการดำเนินการที่ผ่านมาแม้ว่าสำนักงาน ก.พ. ได้ ดำเนินการจัดอบรมหลักสูตรความรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้แก่ ข้าราชการทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคหลายครั้ง แต่ก็ ยังไม่ครอบคลุมและทั่วถึงบุคลากรภาครัฐซึ่งมีจำนวนมากกว่า 2 ล้านคน สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นควรพัฒนาชุดการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู” เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนออกไปใน วงกว้าง อันจะส่งผลให้บุคลากรภาครัฐของประเทศสามารถเข้าถึง ข้อมูลและพัฒนาตนเองให้มีความรอบรู้เกี่ยวกับประชาคม อาเซียนได้อย่างสะดวกและมีมาตรฐานเดียวกัน

ทั้งนี้สำนักงาน ก.พ. กับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จัดทำชุดหนังสือเรื่อง “ASEAN Do’s and Don’ts” ในประเทศอาเซียน 10 ประเทศ เพื่อเผยแพร่สิ่งที่ควรทำและ ไม่ควรทำเมื่อต้องสัมผัส ติดต่อกับคนในประเทศเหล่านี้ หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับความรู้และเพลิดเพลินไปกับ หนังสือชุดนี้

สำนักงาน ก.พ.

ข้อคิดจากบรรณาธิการ

เมื่อเริ่มต้นจัดทำหนังสือชุดการเรียนรู้ “อาเซียน guru” เรื่อง “ASEAN Do’s and Don’ts” ในประเทศอาเซียน 10 ประเทศ ได้มีโอกาสพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ ASEAN อดีตท่านทูตประจำประเทศ พิบูลสงคราม เกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ไปเป็นทูตในแต่ละประเทศต้องเรียนรู้วัฒนธรรมอย่างไร ทำให้ทราบว่าตัวท่านเองมิได้เรียนรู้วัฒนธรรมแต่ละประเทศ แต่ท่านถูกสอนให้เป็นคนช่างสังเกต และกล้าที่จะถามเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละประเทศ

หลังจากที่ได้อ่านงาน Do’s and Don’ts ของทุกประเทศแล้วทำให้สามารถสรุปการเรียนรู้สิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำของประเทศเหล่านี้ได้จากเรื่องหลักๆ ของศาสนาประจำชาติ ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ หากแต่ในความเป็นจริงแล้วคนในแต่ละประเทศก็ยังมี ความแตกต่างหลากหลายกันอย่างมาก ซึ่งเราไม่ควรเหมารวม หรือมี “สามัญทัศน์” (Stereotype) อันเป็นคตินิยมหรือทัศนคติของสังคมทั่วไปที่มีต่อกลุ่มคนอื่น ชาติอื่น หรือลักษณะของบุคคลบางประเภทจนกลายเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งหมด หากเราควร “เปิดหู เปิดตา เปิดปาก เปิดใจ” เพื่อจะเรียนรู้โดยมีหนังสือชุดนี้เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ความแตกต่างของคนในแต่ละประเทศ หวังว่าหนังสือเล่มนี้คงเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านทุกท่าน และขอขอบคุณเจ้าของรูปภาพและเว็บไซต์ที่เผยแพร่ให้เกิดความเข้าใจในอาเซียนร่วมกัน

รศ.ดร.จิรประภา อัครบวร
บรรณาธิการ

สารบัญ

1. ข้อมูลสำคัญของประเทศโดยย่อ	7
2. วัฒนธรรม	9
2.1 หมวดการทักทาย	10
2.1.1 การเรียกชื่อ	11
2.1.2 การกล่าวทักทาย	17
2.1.3 การกล่าวขอโทษ	21
2.1.4 การกล่าวขอบคุณ	22
2.1.5 การกล่าวลา	23
2.2 หมวดอาหารและมารยาทในการรับประทานอาหาร	24
2.2.1 อาหารประจำชาติ	25
2.2.2 วิธีการรับประทานอาหาร	27
2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร	28
2.2.4 การชำระค่าอาหาร	33
2.2.5 การให้ทิปในร้านอาหารโรงแรมใหญ่	34
2.2.6 อัตราค่าอาหารเอเชียหรือตะวันตกในภัตตาคาร	35
2.3 หมวดศาสนาและประวัติศาสตร์	36
2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา	37
2.3.2 การสนทนาเรื่องประวัติศาสตร์	44
2.3.3 ความสำคัญของคัมภีร์กุรอ่าน	45
2.3.4 ความสำคัญของซุนนะ	46
2.3.5 ความสำคัญของชารีอา	47
2.4 หมวดมารยาทในการเข้าสังคม และการเข้าร่วมงานพิธีสำคัญ	48
2.4.1 การติดต่อราชการ	49
2.4.2 การเข้าร่วมพิธีแต่งงาน	56
2.4.3 การเข้าร่วมงานศพ	57
2.4.4 การเข้าร่วมพิธีทำน้มนม	60
2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา	61
2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด	68
2.4.7 การชำระล้างร่างกาย	77
2.4.8 การใช้นามบัตร	78
2.4.9 มารยาทการแต่งกายของสตรี	79

2.5	หมวดการซื้อขายของ	80
2.5.1	การต่อรองราคา	81
2.5.2	วิธีการชำระเงิน	83
2.5.3	สินค้านำซื้อ/ห้ามซื้อ	85
2.5.4	สินค้านำซื้อ	87
2.5.5	สินค้าห้ามซื้อ	88
2.5.6	การแลกเปลี่ยน	90
2.6	หมวดภาษากาย	97
2.6.1	การใช้มือซ้ายในการรับ-ส่งของ	98
2.6.2	การใช้นิ้วโป้ง	99
2.6.3	การพายมือขวา	100
2.6.4	การวางมือที่สะโพกหรือยกมือกอดอก	101
2.6.5	การสัมผัสศีรษะผู้อื่น	102
2.7	หมวดอื่นๆ	103
2.7.1	สิ่งที่ควรนำติดตัวไปด้วย	104
2.7.2	การใช้บริการทางคมนาคม	105
2.7.3	การเดินทางของสตรีโดยลำพัง	108
2.7.4	การเดินทางกับเด็กเล็ก	109
2.7.5	การใช้โทรศัพท์	110
2.7.6	การแต่งกายประจำชาติ	114
2.7.7	การนับเวลาและวันหยุดสำคัญของอินโดนีเซีย	116
	บรรณานุกรม	117

1

ข้อมูลสำคัญของประเทศ โดยย่อ

ธงชาติ

ตราแผ่นดิน

แผนที่

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ชื่อทางการ	: สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ^[9]
เมืองหลวง	: จาการ์ตา
ขนาดประเทศ	: 1,904,569 ตารางกิโลเมตร
ประชากร	: 248 ล้านคน
อายุเฉลี่ยประชากร	: ชาย 70 ปี หญิง 75 ปี
เชื้อชาติ	: ชวาร์้อยละ 41.7 ชุนดาร์้อยละ 41.7 มาเลย์ร้อยละ 3.4 และอื่นๆ ร้อยละ 13.2
ศาสนา	: อิสลามร้อยละ 85.2 คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ร้อยละ 8.9 คริสต์นิกายโรมันคาทอลิกร้อยละ 3 ฮินดูร้อยละ 1.8 พุทธร้อยละ 0.8 และศาสนาอื่นๆ ร้อยละ 0.3
ภาษาในราชการ	: บาหลี และอินโดนีเซีย
ภาษาที่ใช้สื่อสาร	: บาหลี และอินโดนีเซีย
หน่วยเงินตรา	: รูเปียห์
อัตราแลกเปลี่ยน	: ประมาณ 100 บาท เท่ากับ 35,331 รูเปียห์
สินค้าส่งออก	: น้ำมันและก๊าซ เครื่องใช้ไฟฟ้า ไม้อัด เสื้อผ้าสำเร็จรูป ยางพารา
รายได้รวมต่อหัวประชากร	: 3,469 ดอลลาร์สหรัฐ/ปี

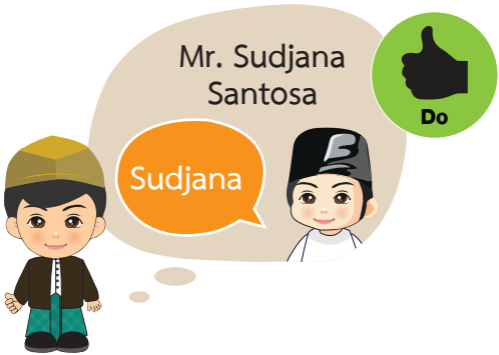
2

วัฒนธรรม

2.1 หมวดการตกทาย

2.1.1 การเรียกชื่อ

ควรเรียกชื่อเต็ม หรือเรียกชื่อต้นของคู่สนทนา เช่น มิสเตอร์ สุดจানা ซานโตซา (Mr. Sudjana Santosa) หรือ มิสเตอร์ สุดจানা (Mr. Sudjana)^[1] ถ้ามีความคุ้นเคยกัน อาจเรียกชื่อโดยไม่มีคำนำหน้าได้ เช่น สุดจানা (Sudjana) เป็นต้น

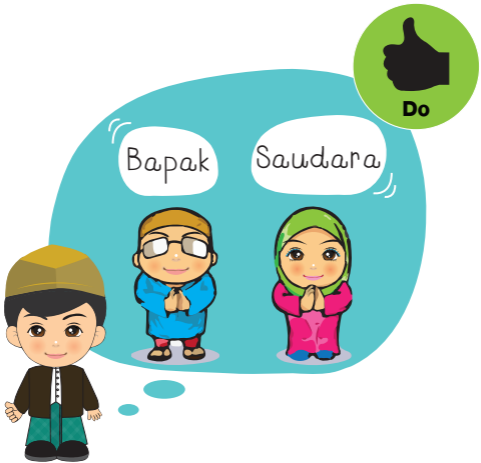
2.1.1 การเรียกชื่อ

ควรใช้สรรพนามเรียก “คุณ” ด้วยการกล่าวว่า อันดา (Anda) ซึ่งเป็นคำสุภาพใช้ได้ทั่วไป

ควรใช้สรรพนามเรียก เด็ก นักเรียน ผู้อาวุโสน้อยกว่า หรือระหว่างเพื่อนสนิท ที่วัยเดียวกัน ด้วยการกล่าวว่า “คามู” (Kamu/Engkau) หมายถึง เจ้าหรือเอ็ง หรือใช้สำหรับผู้ใหญ่เรียก ^[6]

2.1.1 การเรียกชื่อ

Saudara เธอ/คุณ สำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคย ส่วนใหญ่ใช้กล่าวกับผู้ที่มีอายุสั้นน้อยกว่า หรือวัยเดียวกันที่ไม่คุ้นเคย อีกความหมายหนึ่ง ของคำว่า Saudara จะเป็นคำนาม หมายถึง ญาติพี่น้อง ^[6]

Bapak ใช้เรียกชายวัยกลางคนขึ้นไปหรือใช้เรียกครู/อาจารย์ชายที่ไม่ว่าอายุมากหรือน้อย Bapak ยังสามารถเป็นคำนำหน้าชื่อได้ด้วย ^[6]

2.1.1 การเรียกชื่อ

Ibu ใช้เรียกหญิงวัยกลางคนขึ้นไป หรือใช้เรียกครู/อาจารย์หญิงทุกวัย และใช้เป็นคำนำหน้าชื่อได้ ^[6]

Tuan ใช้เรียกชายวัยกลางคนขึ้นไป และเป็นคำนำหน้าชื่อได้ ปกติใช้เรียกชายต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวอินโดนีเซีย ^[6]

2.1.1 การเรียกชื่อ

Nyonya ใช้เรียกหญิงที่แต่งงานแล้ว และเป็นคำนำหน้าชื่อได้ ปกติใช้เรียกหญิงต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวอินโดนีเซีย ^[6]

Nona ใช้เรียกหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน และเป็นคำนำหน้าชื่อได้ ปกติใช้เรียกหญิงต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวอินโดนีเซีย ^[6]

2.1.1 การเรียกชื่อ

ควรทักทายชายชาวอินโดนีเซียแบบสุภาพ ด้วยคำลงท้ายชื่อคนที่เรทัก ว่า “ตวน” (Tuan) ซึ่ง มีความหมายว่า “คุณชาย” เช่น เซอ-ลา-มัด ปา-กี ตวน (Selamat Pagi, Tuan) แปลว่า สวัสดีตอนเช้าคุณชาย

2.1.2 การกล่าวทักทาย

ควรกล่าว “สวัสดี” ด้วยการกล่าวว่า
“เซอลามัต ดาตัง” (Selamat Datang) ^[4]

2.1.2 การกล่าวทักทาย

ควรกล่าว “อรุณสวัสดิ์” หรือเมื่อต้องการกล่าวทักทายในยามเช้า ด้วยการกล่าวว่า “เซอลามัต ปากี” (Selamat Pagi) ^[4]

ควรกล่าว “สวัสดิ์ตอนเย็น” ด้วยการกล่าวว่า “เซอลามัต โซเร” (Selamat Sore) ^[4]

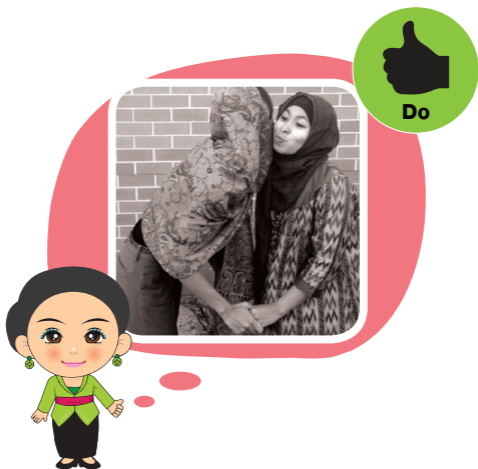
ควรกล่าว “สวัสดิ์ตอนกลางคืน” ด้วยการกล่าวว่า “เซอลามัต มอลัม” (Selamat Malam) ^[4]

2.1.2 การกล่าวทักทาย

ควรจับมือ (Shake Hand) กันทั้งสองฝ่าย
เมื่อเพศชายพบกัน ^[5]

2.1.2 การกล่าวทักทาย

ควรจับมือ (Shake Hand) กันทั้งสองฝ่าย
เมื่อเพศหญิงพบกันพร้อมกับแนบแก้มชนกัน ^[5]

2.1.3 การกล่าวขอโทษ

ควรกล่าว “ขอโทษ” ด้วยการกล่าวคำว่า
“มาฟ” (Maaf) ^[4]

2.1.4 การกล่าวขอบคุณ

ควรกล่าว “ขอบคุณ” ด้วยการกล่าวว่
“เตอริมา กาศิฮ์” (Terima Kasih) ^[4]

2.1.5 การกล่าวลา

ควรกล่าวคำว่า “ลาก่อน” ด้วยการกล่าวว่
“เซอลามัต ติงกัล”(Selamat Tinggal) ^[4]

2.2 หมวด อาหารและมารยาท ในการรับประทานอาหาร

2.2.1 อาหารประจำชาติ

กาโตกาโต
(อินโดนีเซีย: gado gado)

ควรลองรับประทานอาหารประจำวันของชาวอินโดนีเซีย “กาโต กาโต” (Gado Gado) ประกอบด้วย ผักและธัญพืชหลากหลายชนิด ทั้งแครอท มันฝรั่ง กะหล่ำปลี ถั่วงอก ถั่วเขียว นอกจากนี้ยังมีเต้าหู้และไข่ต้มสุกด้วย “กาโตกาโต” จะนำมารับประทานกับซอสถั่วที่คล้ายกับซอสสะเต๊ะ^[4]

2.2.1 อาหารประจำชาติ

ซุไล (Gulai)

ควรลองรับประทานอาหารประจำวันของชาวอินโดนีเซีย “ซุไล” (Gulai) เป็นแกงรสเผ็ด มักปรุงกับเนื้อสัตว์ เช่น ไก่ เนื้อวัว เนื้อแกะ ปลา อาหารทะเล หรือผัก เช่น ใบมันสำปะหลัง และขุ่นอ่อน น้ำแกงมักเป็นสีเหลือง เพราะเติมผงขมิ้น เครื่องแกงที่ใช้ ได้แก่ ขมิ้น ผักชี พริกไทยดำ ขิง ข่า พริกขี้หนู หัวหอม กระเทียม ยี่หระ ตะไคร้ อบเชย ลูกผักชี ซึ่งทำให้ละเอียด และนำไปปรุงกับกะทิพร้อมกับส่วนผสมหลัก ^[4]

2.2.2 วิธีการรับประทานอาหาร

ควรใช้ช้อนและส้อมในการรับประทานอาหาร เนื่องจากอาหารประจำวันของชาวอินโดนีเซียแต่ละมื้อ ^[4] ประกอบด้วย

- ข้าวสวย
- กับข้าวที่ปรุงมาจากเนื้อวัว เนื้อไก่ ปลา
- อาหารทะเล
- อาหารจานผักที่มีตามฤดูกาล

2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร

หากท่านแพ้อาหารประเภท พริกไทย
มะพร้าว และอาหารทะเล ควรระมัดระวังการ
รับประทานอาหารของชาวอินโดนีเซีย เนื่องจาก
จะมีส่วนประกอบของสิ่งเหล่านี้^[4]

2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร

ควรให้เจ้าภาพอินโดนีเซียดื่มกาแฟหรือชาที่มาเสิร์ฟก่อน เรื่องนี้เป็นมารยาทของชาวอินโดนีเซีย ^[1]

2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร

ควรตอบรับการรับประทานอาหารที่เจ้าภาพ
หยิบยื่นให้ในขณะที่ร่วมรับประทานอาหาร หรือ
เมื่อได้รับเชิญ ^[1]

2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร

ห้ามแตะต้องเครื่องดื่มหรือของว่าง ที่จัดเตรียมไว้ จนกว่าจะเสร็จสิ้นการประชุม ^[1]

2.2.3 ข้อควรระวังในการรับประทานอาหาร

ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควร และถือว่าเป็นเรื่องน่ารังเกียจ เพราะขัดแย้งกับความเชื่อของสังคมมุสลิม ^[8]

2.2.4 การชำระค่าอาหาร

ควรชำระค่าอาหารในร้านค้าขนาดเล็ก ด้วยเหรียญ หรือธนบัตรย่อย ควรมีเงินสดเป็น เหรียญและธนบัตรย่อยติดตัวไว้บ้าง โดยเฉพาะ เวลาเดินทางออกนอกเมือง เนื่องจากร้านค้า มักไม่มีเงินทอน ^[4]

2.2.5 การให้ทิปในร้านอาหาร โรงแรมใหญ่

ควรให้ทิปในร้านอาหาร/โรงแรมใหญ่ ประมาณ ร้อยละ 5-10 ตามความพอใจ ในการให้บริการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับราคาอาหารด้วย หากอาหารราคา สูงอยู่แล้ว อาจลดสัดส่วนของการให้ทิปลงได้ ^[4]

2.2.6 อัตราค่าอาหารเอเชีย หรือตะวันตกในภัตตาคาร

ควรตรวจสอบราคาอาหารเอเชียหรือตะวันตกในภัตตาคาร ซึ่งราคาอาหารที่เหมาะสมเป็นดังนี้ ^[4]

- ราคาแพง 26-50 ดอลลาร์สหรัฐ
- ราคาปานกลาง 10-25 ดอลลาร์สหรัฐ
- ราคาถูก ไม่เกิน 10 ดอลลาร์สหรัฐ

2.3 หมวด ศาสนาและประวัติศาสตร์

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศ ที่มีประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดในโลก แต่ชาวบาหลี่ซึ่งเป็นกลุ่มประชากร ส่วนหนึ่งของประเทศส่วนใหญ่ นับถือศาสนาฮินดู^[4]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าศาสนาประจำชาติของชาวอินโดนีเซีย พวกเขามีความศรัทธาและเคร่งครัดในการปฏิบัติตนมาก ดังนั้นเราควรเปิดใจเรียนรู้ข้อปฏิบัติของศาสนาอิสลามด้วย เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่ชาวอินโดนีเซีย ^[4]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

Do

ควรทราบว่าศาสนาฮินดูของชาวบาห์ลีเหมือนกับฮินดูในประเทศอินเดียและเนปาลที่นับถือเทวรูปของพระเจ้าทั้งสาม คือ พระศิวะ พระพรหม และพระวิษณุ แต่ชาวบาห์ลีในอินโดนีเซียจะมีความเชื่อในเรื่องของอำนาจหรือพลังของเทพเจ้าที่จะต้องอยู่ด้วยกันเสมอ [2]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าชาวบาหลี่เชื่อว่าเทพฝ่ายธรรมชาติต้องการการเช่นสรวงบูชาด้วยดอกไม้ น้ำ และข้าวปลาอาหาร การถวายดนตรี และละครฟ้อนรำ และการสร้างเทวรูปกับสร้างโบสถ์วิหารที่ยิ่งใหญ่สวยงามถวายเทพเจ้า

สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เทพเจ้าหรือเทพฝ่ายธรรมชาติ (เทวะ) บันดาลให้อยู่ดีกินดี ให้เก็บเกี่ยวพืชผลได้ตามฤดูกาล ^[2]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าชาวบาหลี่เชื่อว่าพญามารหรือเทพฝ่ายอธรรม (ภูติ หรือยักษ์) จะสร้างภัยพิบัติต่างๆ เช่น ความเจ็บปวด ความตาย ภัยธรรมชาติ เพื่อป้องกันมิให้เกิดภัยพิบัติดังกล่าว ชาวบาหลี่จะต้องเช่นสังเวद्यวิญญานภูติร้ายหรือเทพฝ่ายอธรรมด้วยเครื่องบวงสรวงบูชาที่จัดขึ้นเป็นพิเศษเพื่อขอขมาและเอาใจไม่ให้ภูตร้ายโกรธจนบันดาลให้เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นได้ ^[2]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าชาวบาหลีมีความเชื่อว่า ภูเขาไฟ คือ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ประทับของเทพเจ้าทั้งหลาย จึงมีการทำพิธีกรรมบูชาภูเขาไฟทั้ง 3 ลูกบนเกาะบาหลี เป็นประเพณีในฐานะสิ่งที่เคารพสูงสุดเป็นประจำ ชาวบาหลีเชื่อว่า ทะเล คือ ที่สิงสถิตของมารหรือวิญญาณชั่วร้าย แผ่นดิน คือ ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ดังนั้นเพื่อป้องกันภัยพิบัติจากวิญญาณร้ายๆ ในทะเล ชาวบาหลีจึงสร้างวัดและโบสถ์ไว้ตรงกลางระหว่างภูเขากับทะเล ^[2]

2.3.1 การสนทนาเรื่องศาสนา

ควรทราบว่าฝ่ายชายและหญิงต้องเป็นมุสลิมเท่านั้น จึงสามารถแต่งงานกันได้ แต่ถ้ามีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนศาสนา ให้ถือว่าความเป็นสามีภรรยาสิ้นสุดลงด้วย โดยถือว่าเป็นการผิดประเวณี ^[4]

2.3.2 การสนทนาเรื่องประวัติศาสตร์

ควรทราบถึงหลักปัญหาศีล ^[5] คือ เครื่องมือทางสังคมที่คิดขึ้นโดยประธานาธิบดีซูการ์โน ในปี ค.ศ.1945 เพื่อสร้างเอกภาพในหมู่คนอินโดนีเซีย มีดังนี้

1. เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงพลาานุภาพเพียงองค์เดียว
2. หลักมนุษยธรรมที่มีอารยะและยุติธรรม
3. อินโดนีเซียที่เป็นเอกภาพ
4. ประชาธิปไตยที่นำทางโดยภูมิปัญญาและการมีผู้แทน
5. ความยุติธรรมในสังคม

2.3.3 ความสำคัญของคัมภีร์กุรอ่าน

ควรทราบว่า “คัมภีร์กุรอ่าน” มีความสำคัญ เป็น 1 ใน 2 ของความเชื่อ ความศรัทธา และหลักปฏิบัติของอิสลามที่มุสลิมใช้อิงเป็นบรรทัดฐาน^[4]

คัมภีร์กุรอ่าน คือ หลักคำสอนของพระเจ้าที่ตรัสกับนบี มุฮัมมัดในช่วง 22 ปีสุดท้ายของชีวิต (ประมาณ 570-632 ปีก่อนคริสตกาล)

คัมภีร์กุรอ่านได้เว้นการบริโภคซากสัตว์ที่ตายเอง เนื้อสุกรและสัตว์ทั้งหลายที่ถูกเชือดหรือถูกประหารโดยการขออนุญาตจากผู้ที่มีใช้อัลลอฮ์^[4]

2.3.4 ความสำคัญของสุนนะะ

ควรทราบว่า “คัมภีร์สุนนะะ” มีความสำคัญ 1 ใน 2 ของความเชื่อความศรัทธาและหลักปฏิบัติของอิสลามที่มุสลิมใช้อ้างอิงเป็นบรรทัดฐาน^[4]

คัมภีร์สุนนะะ คือ หลักเกณฑ์ที่คนนอกไม่ค่อยรู้จักนัก เป็นบรรทัดฐานโบราณเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ อิงตามสิ่งที่นบี มุฮัมมัดปฏิบัติหรือตรัสกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ถึงแม้ว่ามีความสำคัญรองจากคัมภีร์กุรอาน แต่สุนนะะหรือสุนนะะห์คือองค์ประกอบสำคัญพื้นฐานสำหรับมุสลิมทั้งหลาย^[4]

2.3.5 ความสำคัญของชารีอา

ควรทราบว่า กฎหมายชารีอา (Sharia หรือ Shari'ah) คือ ประมวลข้อปฏิบัติต่างๆ ของกฎหมายศาสนาของศาสนาอิสลาม กฎหมายชารีอา คือโครงสร้างทางกฎหมายที่ครอบคลุมวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งรวมทั้งระบบการปกครอง ระบบเศรษฐกิจ ระบบการดำเนินธุรกิจ ระบบการธนาคาร ระบบการทำสัญญา ความสัมพันธ์ในครอบครัว หลักของความสัมพันธ์ทางเพศ หลักการอนามัย และปัญหาของสังคม

2.4 หมวด มารยาทในการเข้าสังคม และการเข้าร่วมงานพิธีสำคัญ

2.4.1 การติดต่อราชการ

ควรแต่งกายให้สุภาพในการไปสถานที่ราชการ หรือติดต่อธุรกิจ โดยชายควรสวมกางเกงขายาว เสื้อเชิ้ต สำหรับหญิงควรแต่งกายสุภาพมิดชิด ^[4]

2.4.1 การติดต่อราชการ

ควรทราบว่าการละหมาดในประเทศที่นับถืออิสลาม ช่วงบ่ายของทุกวันศุกร์ จะหยุดการทำธุรกิจและการค้าขาย เพื่อให้ชาวมุสลิมไปทำพิธีละหมาด และในวันหยุดทางศาสนา (อิสลาม) การทำธุรกิจของคนในศาสนาอื่นก็จำเป็นต้องหยุดไปด้วย โดยเฉพาะในบาห์ลี ซึ่งมีการทำพิธีต่างๆ ที่วัดบ่อยมาก ^[4]

2.4.1 การติดต่อราชการ

ควรติดต่อหน่วยราชการ สำนักงานและองค์กร
ภาครัฐอินโดนีเซียในวัน/เวลา^[5] ดังนี้

- เปิดทำการวันจันทร์-วันพฤหัสบดี
เวลา 08.00-15.00 น.
- เปิดทำการวันศุกร์
เวลา 08.00-13.00 น.
- เปิดทำการวันเสาร์
เวลา 08.30-13.00 น.

2.4.1 การติดต่อราชการ

เปิด
จันทร์-ศุกร์

เวลา 08:00-15:00 น.

เสาร์

เวลา 08:00-13:00 น.

เปิด
จันทร์-ศุกร์

เวลา 08:00-16:00 น.

เสาร์

เวลา 08:00-12:30 น.

ควรทราบวัน-เวลาการติดต่อราชการ โดย
เปิดทำการวันจันทร์-วันศุกร์ เวลา 08.00-15.00 น.
และวันเสาร์ เวลา 08.00-13.00 น. ^[5]

ส่วนธุรกิจบริษัทเอกชนเปิดทำการวันจันทร์-
วันศุกร์ เวลา 08.00-16.00 น. และวันเสาร์ เวลา
08.00-12.30 น. ^[5]

2.4.1 การติดต่อราชการ

เปิดบริการ
จันทร์-พฤหัสบดี
เวลา 08:00-14:00 น.
ศุกร์
เวลา 08:00-11:00 น.
เสาร์
เวลา 08:00-12:30 น.

ควรติดต่อสำนักงานไปรษณีย์โทรเลขในวัน/เวลา ^[5] ดังนี้

- เปิดทำการวันจันทร์-วันพฤหัสบดี
เวลา 08.00-14.00 น.
- เปิดทำการวันศุกร์
เวลา 08.00-11.00 น.
- เปิดทำการวันเสาร์
เวลา 08.00-12.30 น.

2.4.1 การติดต่อราชการ

ا	ب	ت	ث	ج	چ	ح	خ	د	ذ	ر	ز
alf	ba	ta	tha	jim	ca	ha	kha	dal	zal	ra	zal
[a/ə]	[b]	[t]	[θ]	[tʃ]	[h]	[x]	[k]	[d]	[dz]	[r]	[z]
س	ش	ص	ض	ط	ظ	ع	غ	غ	ف	ق	ك
syn	shyn	sad	dad	ta	za	ain	ghain	nga	fa	qaf	kaf
[s]	[ʃ/s]	[s]	[z]	[t]	[z]	[ʔ]	[v/r]	[ŋ]	[f]	[k]	[k]
گ	ل	م	ن	و	ز	ه	لا	ء	ي	ث	ك
gaf	lam	mim	nun	wau	va	ha	lam-alf	hamzah	ya	ny	kaf
[g]	[l]	[m]	[n]	[v]	[w]	[h]	[la]	[ʔ]	[i]	[n]	[k]

ควรทราบว่าภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อราชการ คือ ภาษาอินโดนีเซีย หรือ Bahasa Indonesia ซึ่งมีระบบการเขียนที่ใช้อักษรโรมัน เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ เพียงแต่การออกเสียงเป็นภาษาดัตช์^[6]

2.4.1 การติดต่อราชการ

ควรทราบวันหยุดราชการในอินโดนีเซียมีดังนี้

วันที่ 1 มกราคม	วันปีใหม่
วันที่ 14 มกราคม	วัน Maulidur Rasul
วันที่ 31 มกราคม	วันตรุษจีน
วันที่ 31 มีนาคม	วันปีใหม่ฮินดูของชาวบาหลี
วันที่ 9 เมษายน	วันเลือกตั้งสมาชิก
วันที่ 18 เมษายน	วัน Good Friday
วันที่ 1 พฤษภาคม	วันกรรมกรสากล
วันที่ 15 พฤษภาคม	วัน วิสาขบูชา
วันที่ 27 พฤษภาคม	วัน Isra Miraj
วันที่ 29 พฤษภาคม	วัน Ascension Day
วันที่ 28-29 กรกฎาคม	วัน Hari Raja Puasa และรัฐบาลได้ประกาศ เพิ่มวันหยุดให้ตั้งแต่
วันที่ 25 ธันวาคม	30 กรกฎาคม-1 สิงหาคม วันคริสต์มาส และรัฐบาล ให้หยุด วันที่ 26 ธันวาคม อีกหนึ่งวันด้วย

ที่มา: <http://www.officeholidays.com/countries/indonesia/>

2.4.2 การเข้าร่วมพิธีแต่งงาน

ผู้ชายต้องพกกริชโบราณเพื่อใช้ประกอบ
เครื่องแต่งกายในพิธีแต่งงานของเจ้าบ่าว ^[4]

2.4.3 การเข้าร่วมงานศพ

ควรแต่งกายชุดดำในการเข้าร่วมพิธีเคารพศพ^[4]

2.4.3 การเข้าร่วมงานศพ

การจัดพิธีฌาปนกิจให้กับผู้เสียชีวิตเฉพาะชาวอินโดนีเซียที่สุสานของหมู่บ้าน ร่างของผู้เสียชีวิตหรือร่างที่ขุดขึ้นจากหลุมฝังศพจะถูกวางลงบนโลงรูปร่างคล้ายตัวสัตว์ ทำจากไม้ไผ่ ผ้า และกระดาษก่อนจะจุดไฟเผา หลังจากนั้นจึงรวบรวมเศษเถ้ากระดูก พรหมด้วยน้ำมะพร้าว และนำอังคารไปลอยทะเลหรือแม่น้ำ ^[4]

2.4.3 การเข้าร่วมงานศพ

ควรติดผ้าปิดจมูกเมื่อไปร่วมงานศพ เนื่องจาก ชาวบาทีเองเมื่อมีคนในครอบครัวเสียชีวิต ก็มักจะ เก็บศพไว้ในบ้านเพื่อทำพิธีกรรมคล้ายๆ กับบ้านเรา ที่เก็บศพไว้ในบ้านหรือวัด เก็บไว้ร้อยวัน เจ็ดวัน จึงค่อยเผา โดยการเก็บศพไว้ในบ้าน เพื่อรวม ญาติมิตรสหายเป็นเวลานานหลายวัน ย่อมจะต้อง มีกลิ่นเหม็นเน่าของศพจนไม่น่าจะทนอยู่ได้ ^[4]

2.4.4 การเข้าร่วมพิธีทำน้้ามนต์

ไม่ควรเข้าร่วมพิธีทำน้้ามนต์หลังจากมีมลทิน
เช่น

- 1) ระหว่างมีรอบเดือน
- 2) การเจ็บป่วยเรื้อรัง
- 3) การตายของคนในครอบครัว เพื่อชำระ
ล้างบาป

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

เด็กอินโดนีเซียต้องผ่านพิธีโกนผมไฟ และ พิธีประสาทพรวันเกิด เพื่อนำทารกเข้าสู่สังคมมนุษย์ ^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

หญิงอินโดนีเซียต้องผ่านพิธีตะไบฟัน คือ เมื่อถึงวัยแรกรุ่น ฟันหน้าและฟันเขี้ยวจะถูกตะไบออกเพื่อกำจัดลักษณะนิสัยที่ชั่วร้ายและควบคุมกิเลส (เฉพาะชาวบาหลี)^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

ควรเข้าร่วมงานเทศกาล กาสาด้า (Kasada) ซึ่งเป็นงานประจำปีในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ หรือมีนาคมของทุกปี โดยเป็นการบวงสรวง ภูเขาไฟโบรโมทางตะวันออกเฉียงของเกาะชวา เพื่อมอบสิ่งของต่างๆ ทั้งอาหาร และเครื่องใช้ต่างๆ ให้แก่ภูเขาไฟ ^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

ควรเข้าร่วมงานพิธี วันขึ้นปีใหม่ของฮินดู (Nyepi) ซึ่งเป็นวันที่ชาวฮินดูและชาวเกาะบาหลีเตรียมตัวเข้าสู่ช่วงปีใหม่ตามปฏิทินจันทรคติบาหลี บ้างก็เรียกวันนี้ว่า “วันแห่งความเงียบ” ที่เรียกเช่นนั้นเพราะว่าในช่วงนี้บาหลีจะงดงานรื่นเริงบันเทิงทั้งหมด จะไม่มีการทำงาน ไม่มีการเดินทางขนส่ง ทุกคนจะมุ่งปฏิบัติตนเพื่อบูชา ^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

ควรเข้าร่วมงานเทศกาล “กาลุงกัน” (Galungan) ซึ่งเป็นงานเฉลิมฉลองต่อเนื่องยาวนานถึง 10 วัน ตามความเชื่อของชนพื้นเมืองที่ว่า ความดีสามารถเอาชนะความชั่วร้ายได้ แต่ละบ้านจะปักเสาไม้ไผ่สูงที่सानเป็นรูปต่างๆ อย่างสวยงามไว้หน้าบ้าน พร้อมจัดเครื่องเซ่นไหว้บูชาบรรพบุรุษ เพราะเชื่อว่าในช่วงเทศกาลนี้เป็นช่วงที่วิญญาณบรรพบุรุษจะสามารถกลับมาเยี่ยมบ้านได้นั่นเอง ^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

เข้าร่วมงานเทศกาลในเดือนรอมฎอน (Romdon) ซึ่งเป็นเดือนที่ชาวมุสลิมถือศีลอด ไม่รับประทานอาหารหรือน้ำระหว่างเวลากลางวัน และจะรับประทานอาหารได้ก็ต่อเมื่อพระอาทิตย์ ตกดินไปแล้ว แต่ชาวลอมบ็อกถือศีลอดเพียง 3 วันเท่านั้น ไม่ถือศีลทั้งเดือนเหมือนมุสลิมที่อื่น^[4]

2.4.5 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

ควรเข้าร่วมงานเทศกาล “อิดูอัฎฐฮา” (Idul Adha) คือ งานเฉลิมฉลองประจำปี ซึ่งตรงกับช่วงเดือนพฤศจิกายนของทุกปี และทำพิธีฮัจญ์เสร็จสิ้น โดยชาวอินโดนีเซียที่นับถือศาสนาอิสลามจะนิยมทำพิธีฆ่าสัตว์ใหญ่ เช่น วัว ควาย แพะ แกะ เพื่อแจกเนื้อสัตว์แก่คนยากจน ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ไม่ควรสวมหมวก ใส่แว่นกันแดด หรือสวมรองเท้าขณะเข้าไปในศาสนสถาน เช่น มัสยิด หากไม่ใช่ชาวมุสลิมควรเดินในบริเวณที่กำหนดให้เท่านั้น บางมัสยิดจะให้สวมถุงพลาสติกที่เท้าก่อนเข้าด้วย ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ไม่ควรนำอาหารและเครื่องดื่มเข้ามัสยิด โดยเด็ดขาด เนื่องจากชาวอินโดนีเซียถือว่ามัสยิด เป็นศาสนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ระหว่างการนั่งในมัสยิด ควรระมัดระวัง
 อย่าให้เท้าชี้ไปยังทิศทางที่ “กิบลัต หรือ กิบละหฺ”
 (Qibla) ตั้งอยู่ เพราะถือว่าเป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์
 ของศาสนาอิสลาม ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ควรจะก้าวเท้าข้างขวาขณะก้าวเข้ามัสยิด โดยธรรมเนียมปฏิบัติ ควรกระทำพร้อม “เนียต” คือ การตั้งต้นด้วยความสงบ มีจิตมุ่งมั่นเพื่อเคารพ เอกองค์อัลลอฮ์และเมื่อออกจากมัสยิด ควรจะก้าวด้วยเท้าซ้ายก่อน ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ถ้ามีบุคคลอื่นอยู่ในมัสยิดก่อนแล้ว มุสลิมที่กำลังจะเข้ามัสยิด ควรกล่าวซาลามด้วยเสียงที่ดังพอประมาณ ไม่รบกวน ผู้ที่กำลังละหมาดหรืออ่านกรอาน

ส่วนผู้ที่เป็นศาสนิกอื่นหากเข้าหรือขึ้นมัสยิด ควรอยู่ในอาการสงบและสำรวมและให้เกียรติแก่สถานที่ ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

ในมัสยิด ชาย-หญิง ควรนั่งแยกออกจากกัน แม้จะเป็นสามี ภรรยา ก็ตาม ปกติ จะจัดบริเวณกัน สำหรับสตรีแยกออกจากฝ่ายชาย ^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

การเข้ามัสยิด สำหรับสตรีควรแต่งกายสุภาพ กระโปรงยาวคลุมเข่า ผ้าคลุมศีรษะ (ฮิญาบ) ห้ามใส่เสื้อยืดแขนสั้นไม่มีปก เสื้อกล้าม กางเกงขาสั้น รองเท้าแตะ และรองเท้าโปร่ง มัสยิดจะมีเสื้อคลุม และผ้าสำหรับคลุมศีรษะไว้ให้สำหรับสุภาพสตรี^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

สตรีที่มีประจำเดือน ไม่ควรขึ้นไปประกอบพิธีในมัสยิด เว้นแต่การเดินผ่านเข้าไปโดยไม่หยุด และไม่กลับไปกลับมา เนื่องจากผู้ที่เข้ามัสยิดได้นั้น ควรมีร่างกายและจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์^[4]

2.4.6 การปฏิบัติตัวภายในมัสยิด

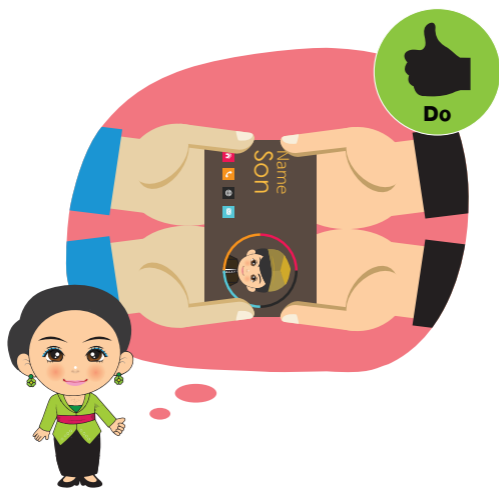
ไม่ควรถ่ายภาพในมัสยิดขณะที่ชาวมุสลิมกำลังทำพิธีละหมาดหรือกำลังสวดมนต์ชำระล้าง^[4]

2.4.7 การชำระล้างร่างกาย

ควรอาบน้ำ ชำระล้างร่างกายให้สะอาดก่อน
การสวดมนต์ เนื่องจากชาวอิสลาม ต้องใช้ร่างกาย
ที่สะอาดในการสวดมนต์ภาวนา ^[4]

2.4.8 การใช้นามบัตร

ควรใช้ทั้ง 2 มือในการยื่นและรับนามบัตร เพื่อแสดงความสุภาพ และควรดูนามบัตรของผู้ที่แนะนำก่อนเก็บเข้ากระเป๋าเพื่อเป็นการให้เกียรติ ^[1]

2.4.9 มารยาทการแต่งกายของสตรี

ควรทราบว่า การแต่งกายของสตรีมุสลิม
ในอินโดนีเซียไม่ต้องแต่งกายหรือคลุมร่างกาย
ทุกส่วนเหมือนสตรีอาหรับ ^[4]

2.5 หมวดการซื้อของ

2.5.1 การต่อราคา

ควรใช้เครื่องคิดเลขสำหรับต่อราคา
สินค้า และเพื่อการติดต่อสื่อสารหากไม่สามารถ
สื่อสารได้ ^[4]

2.5.1 การต่อรองราคา

ควรยื่นข้อต่อรองเพื่อซื้อของหากไม่มีความตั้งใจที่จะซื้อจริงๆ เวลาต่อรองให้เริ่มจากลดครึ่งราคาแล้วค่อยๆ ขยับจนได้ราคาที่รับได้ และเป็นที่พอใจทั้งสองฝ่าย ^[4]

2.5.2 วิธีการชำระเงิน

ควรชำระเงินค่าสินค้าเป็นเงินสด และ
ตรวจนับให้เรียบร้อยก่อนออกจากเคาน์เตอร์ ^[4]

2.5.2 วิธีการชำระเงิน

ควรจ่ายค่าโรงแรมและร้านค้าใหญ่ๆ โดยใช้บัตรเครดิตได้ และไม่ต้องแปลกใจหากถูกคิดค่าธรรมเนียมการใช้บัตรอีกร้อยละ 3 -5 เพราะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ^[4]

2.5.3 สินค้าห้าซื้อ/ห้าห้ามซื้อ

ควรซื้อของฝาก เช่น เสื้อผ้าบาติก (Batik) เนื่องจากบาติกคือศิลปะสิ่งทอที่มีชื่อเสียงที่สุดของอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบาติกของชาว ^[4]

2.5.3 สินค้าน่าซื้อ/ห้ามซื้อ

ควรซื้อของที่ “ห้างมาตาฮารี” ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ของประเทศอินโดนีเซีย คนพื้นเมืองหรือที่อินโดนีเซีย จะเรียกเมืองเขาเองว่า “จ็อกจา” จะเห็นภาษาตามร้านรวงต่างๆ หรือในแผนที่เมืองเอง จะเขียนว่า JOGJA เสมอ (อยู่ในกรุงจาการ์ต้า) ^[4]

2.5.4 สินค้าห้าข้อ

ควรระมัดระวังในการนำสินค้าเข้าประเทศอินโดนีเซีย ^[7] โดยกำหนดไม่เกินตามรายการดังนี้

แอลกอฮอล์	ไม่เกิน	1 ลิตร
บุหรี่ยี่	ไม่เกิน	200 มวน
ซิการ์		50 มวน
ยาสูบ		100 กรัม

2.5.5 สินค้าห้ามซื้อ

ห้ามซื้อสิ่งของที่ผิดกฎหมายเข้าประเทศ ^[7]

เช่น

- สารเสพติดและยาเสพติด (มีโทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต)

- สื่อลามกอนาจาร

- อาวุธปืนและวัตถุระเบิด

- สื่อหรือสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับความอ่อนไหว

ทางการเมือง

2.5.5 สินค้าห้ามซื้อ

ห้ามซื้อเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เนื่องจากเป็นของต้องห้ามของคนส่วนใหญ่ในอินโดนีเซีย แต่อินโดนีเซียมีเบียร์ที่ผลิตขายในประเทศ ชื่อว่า แองเกอร์ (Anker) และบintang (Bintang) ^[4]

2.5.6 การแลกเงิน

อินโดนีเซียใช้สกุลเงินเป็น “รูเปี๊ยะ” (Rupiah) มีอัตราแลกเปลี่ยนโดยประมาณ

1 ดอลลาร์สหรัฐ = 9,701.74 รูเปี๊ยะ หรือ

1 บาท = 316 รูเปี๊ยะ

(กรกฎาคม 2556)^[2]

2.5.6 การแลกเงิน

เงินที่ใช้ในอินโดนีเซียมีทั้งเหรียญกษาปณ์ และธนบัตร ที่พิมพ์ออกใช้ในปัจจุบันนี้มีฉบับละ 1,000 รูเปียห์ 2,000 รูเปียห์ 5,000 รูเปียห์ 10,000 รูเปียห์ 20,000 รูเปียห์ 50,000 รูเปียห์ และ 100,000 รูเปียห์ ^[7]

ส่วนเหรียญกษาปณ์มี 5 ชนิด ประกอบด้วย 25 รูเปียห์ 50 รูเปียห์ 100 รูเปียห์ 200 รูเปียห์ และ 500 รูเปียห์ ^[7]

ตัวอย่างเหรียญกษาปณ์ หน้า-หลัง

25 รูเปี๊ยะห์

50 รูเปี๊ยะห์

100 รูเปี๊ยะห์

200 รูเปี๊ยะห์

500 รูเปี๊ยะห์

ตัวอย่างธนบัตร หน้า-หลัง

1,000 รูเปียห์

2,000 รูเปียห์

5,000 รูเปียห์

10,000 รูเปียห์

ตัวอย่างธนบัตร หน้า-หลัง

20,000 รูเปียนท์

50,000 รูเปียนท์

100,000 รูเปียนท์

2.5.6 การแลกเงิน

ควรนำเงินดอลลาร์สหรัฐติดตัวไปสำหรับ แลกเป็นเงินรูเปี๊ยะห์ โดยธนบัตรดอลลาร์สหรัฐ จะต้องมีสภาพใหม่ ไม่มีตำหนิ ไม่มีรอยพับ รอยเย็บ รอยหัก ขาด หรือมีตราประทับ และต้องเป็น ธนบัตรที่มีรหัส H เป็นต้นไป (H, I, J, ...) หากเป็น รหัสอื่นหรือมีตำหนิร้านรับแลกเงินบางแห่งจะไม่รับ หรือให้รับแลกในอัตราค่อนข้างต่ำ

หมายเหตุ: รหัส A, B, C, CB, DB, DH และ ธนบัตรที่พิมพ์ในปี ค.ศ. 1996 ทั้งหมด ไม่รับแลก ^[7]

2.5.6 การแลกเงิน

ควรรับแลกเฉพาะธนบัตรใหม่เท่านั้น (อย่ารับเหรียญ) เพราะไม่มีใครอยากรับธนบัตรสกปรกหรือชำรุด ถ้าต้องการได้ราคาดีควรแลกเปลี่ยนเงินที่สถานให้บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศตามสนามบินและเมืองใหญ่^[4]

2.6 หมวดภาษากาย

2.6.1 การใช้มือซ้ายในการรับ-ส่งของ

ไม่ควรใช้มือซ้ายรับหรือส่งของใดๆ เพราะ
มือซ้ายใช้เพื่อสุขอนามัยส่วนบุคคล ^[1]

2.6.2 การใช้นิ้วโป้ง

ไม่ควรใช้นิ้วโป้งในลักษณะตามรูปภาพแทน
การชี้สิ่งของหรือชี้คน

“ลี จากัวร์” คือสัญลักษณ์ของการเจริญพันธุ์
สำหรับคู่สมรสที่ไม่มีบุตร พึงระวังในการกำหมัด
ในลักษณะนี้ในอินโดนีเซียถือเป็นเรื่องหยาบโลน^[4]

2.6.3 การผายมือขวา

ควรผายมือขวาเมื่อแนะนำบุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่
ตนเอง ^[8]

2.6.4 การวางมือที่สะโพก หรือยกมือกอดอก

ไม่ควรวางมือที่สะโพกหรือยกมือกอดอก
เนื่องจากจะสื่อไปในทางที่ท้าทาย หรือแสดง
ความโอหัง โดยเฉพาะเวลายืนและกางขาด้วย ^[8]

2.6.5 การสัมผัสศีรษะผู้อื่น

ห้ามสัมผัสศีรษะผู้อื่น รวมทั้งการลูบศีรษะเด็ก เพราะถือว่าศีรษะเป็นของสูง ดังนั้นการจับศีรษะเป็นการกระทำที่หยาบคาย และไม่ให้เกียรติ ^[5]

2.7 หมวดอื่นๆ

2.7.1 สิ่งี่ควรนำติดตัวไปด้วย

การนำยาส่วนตัวเข้าประเทศ

ควรนำยาส่วนตัวเข้าประเทศพร้อม ใบสั่งยาจากแพทย์ติดตัวไปด้วยเพื่อแสดงต่อศุลกากรอินโดนีเซียหากถูกสอบถาม ^[7]

2.7.2 การใช้บริการทางคมนาคม

การเข้าประเทศหนังสือเดินทางต้องมีอายุ ไม่น้อยกว่า 6 เดือน มิฉะนั้นเจ้าหน้าที่ตรวจคน เข้าเมืองอาจจะปฏิเสธการเข้าเมืองได้ ^[1]

เนื่องจากอินโดนีเซียเป็นสมาชิกของอาเซียน ดังนั้นคนไทยสามารถเดินทางเข้าอินโดนีเซียได้โดยไม่ต้องขอวีซ่า แต่อยู่ได้ครั้งละ 30 วัน ^[1]

2.7.2 การใช้บริการทางคมนาคม

การเข้าประเทศควรใช้เส้นทางทางอากาศ ในการเดินทางเข้าประเทศอินโดนีเซีย เนื่องจาก เป็นวิธีที่สะดวกที่สุด จากกรุงเทพฯ มีเที่ยวบินตรง ดังนี้

- กรุงเทพฯ - จาการ์ตา
- กรุงเทพฯ - เดนปาซาร์ (บาหลี) ทุกวัน

2.7.2 การใช้บริการทางคมนาคม

การเดินทางทางบก ยังมีการใช้รถยนต์สามล้อ หรือ “เบจะกั” ซึ่งช่วยให้การเดินทางรอบจากร์ตา สะดวกสบาย แต่ห้ามเล่นบนถนนสายหลัก โดยเฉพาะเวลาจราจรคับคั่ง ^[4]

2.7.3 การเดินทางของสตรีโดยลำพัง

ควรแต่งกายให้รัดกุมและประพฤติดัว
เรียบร้อย หากนุ่งสั้นหรือสวมเสื้อไม่มีดซิดจะ
ถูกมองว่าไม่ให้ความเคารพต่อสถานที่ รวมไปถึง
ถึงการไปไหนมาไหนคนเดียวอาจเสี่ยงต่อการถูก
หนุ่มอินโดนีเซียลวนลามได้ ^[4]

2.7.4 การเดินทางกับเด็กเล็ก

ควรซื้อผ้าอ้อมแบบใช้แล้วทิ้ง หรืออาหาร สำหรับเด็กอ่อนถ้าไปนอกเมือง ^[4] ซึ่งอาจหาซื้อ ได้ยากเมื่อต้องออกไปนอกตัวเมือง

2.7.5 การใช้โทรศัพท์

โทรศัพท์ในอินโดนีเซียมีทั้งของรัฐและของเอกชน โดยของรัฐบาล ชื่อ Telkom ส่วนโทรศัพท์ที่ดำเนินการโดยเอกชน ชื่อ Wartel

โทรศัพท์สาธารณะมีให้เลือกทั้ง 2 ชนิด ดังนี้

- ชนิดหยอดเหรียญ
- ชนิดใช้บัตรโทรศัพท์

โดยโทรศัพท์ของเอกชนนั้นให้ความสะดวกกว่าแต่ค่าบริการก็แพงกว่า โดยเฉพาะการใช้สายต่างประเทศที่เรียกว่าIDD (International Direct Dialing) ^[2]

2.7.5 การใช้โทรศัพท์

ควรทราบหมายเลขโทรฉุกเฉิน ดังนี้ ^[2]

- สอบถามข้อมูลทั่วไป 102
- สถานีตำรวจ 110, 523-4204
(Foreigner Affair Office)
- ตำรวจนครบาล 525-0110
(Metropolitan)
- โรงพยาบาล 520-3435-45

2.7.5 การใช้โทรศัพท์

หมายเลขสนามบิน

เมือง: กรุงเทพมหานคร

ชื่อสนามบิน: Soekarno-Hatta

International Airport

โทรศัพท์: (62-21) 550-5179

บริการรถแท็กซี่ Blue Bird

เมือง: กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์: (62-21) 794-1234

2.7.5 การใช้โทรศัพท์

ควรทราบเบอร์ติดต่อสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงจาการ์ตา ^[4]

Jl. DR Ide Anak Agung Gde Agung Kav. NO. 3.3 (Lot 8.8), Kawasan Mega Kuningan, Jakarta Indonesia 12950

โทรศัพท์ (62-21) 2932-8190 – 94

แฟกซ์ (62-21) 2932-8199, 2932-8201

อีเมล thaijkt@biz.net.id

เว็บไซต์ www.thaiembassy.org/jakarta

2.7.6 การแต่งกายประจำชาติ

ควรรู้จักเตลุกเบสคาพ (Teluk Beskap) เนื่องจากการแต่งกายของผู้ชายมักจะสวมใส่เสื้อแบบบาติกและกางเกงขาวาวหรือเตลุก โดยเป็นการแต่งกายแบบผสมผสานระหว่างเสื้อคลุมสั้นแบบชวาและสวมโสร่งเมื่ออยู่บ้านหรือประกอบพิธีละหมาด ^[3]

2.7.6 การแต่งกายประจำชาติ

ควรรู้จักเกบาย่า (Kebaya) เนื่องจากเป็นชุดประจำชาติของประเทศอินโดนีเซียสำหรับสุภาพสตรี มีลักษณะเป็นเสื้อแขนยาว ผ้าหน้า กัดกระดุม ตัวเสื้อจะมีสีสันสดใส ปักฉลุ เป็นลายลูกไม้ ส่วนผ้าถุงที่ใช้จะเป็นผ้าถุงแบบบาติก^[3]

2.7.7 การนับเวลาและวันหยุดสำคัญของอินโดนีเซีย

ตั้งแต่ 1 มกราคม 2531 อินโดนีเซียแบ่งเขตเวลาออกเป็น 3 เขต ^[5] คือ

1) Western Indonesia Standard Time (GMT + 7 ชั่วโมง) ครอบคลุมเกาะสุมาตรา และบางส่วนของเกาะชวา ได้แก่ Jakarta, West Java, Central Java, Yogyakarta และ East Java

2) Central Indonesia Standard Time (GMT + 8 ชั่วโมง) ครอบคลุม East and West Nusa Tenggara เกาะกะลิมันตัน จังหวัดทั้งหมดของเกาะสุลาเวสี และบาหลี

3) Eastern Indonesia Standard Time (GMT + 9 ชั่วโมง) ครอบคลุมทุกจังหวัดของเกาะโมลุกู และปาปัว

บรรณานุกรม

- [1] บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน). 2556.
 ข้อควรปฏิบัติในอินโดนีเซียฯ.
http://www.khaosod.co.th/view_news.php?newsid=TURObWizSXdOVEkyTURVMU5nPT0=
- [2] บริษัท อทิตตา พับลิเคชั่น. 2556.
 คู่มือนักท่องเที่ยวอินโดนีเซีย. กรุงเทพฯ.
- [3] โรงเรียนเมืองนครราชสีมา. 2551.
 ชุดประจำชาติอินโดนีเซียฯ.
<https://sites.google.com/site/mnmasean/chud-praca-chati-xindoniseiy>
- [4] มัลลิกา พงศ์ปริตร. 2549.
 หน้าต่างสู่โลกกว้าง อินโดนีเซีย.
 บริษัท สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด.
 กรุงเทพฯ.

- [5] วันเพ็ญ ต่อทรัพย์ไพศาล. 2556.
ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางด้านวัฒนธรรม
ของชาวอินโดนีเซียที่ทำงานในประเทศไทย.
สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์การ)
คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- [6] ศิริพร มณีชูเกตุ. 2542. ภาษาอินโดนีเซีย.
เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชา 209315
ระบบเสียงภาษามาลาเซียและอินโดนีเซีย
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- [7] สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา. 2556.
คู่มือคนไทยในอินโดนีเซีย.

- [8] อรณูช พฤตพิบูลธรรม. 2556.
เมื่อชาวไทยก้าวไกลสู่อาเซียน:
วิสัยทัศน์ต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม.
งานวิจัย คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์.
- [9] IMD. 2013. IMD WORLD
COMPETITIVENESS YEARBOOK 2013
25th EDITION. Switzerland.
- [10] International Cooperation Study Center
Thammasat University 2013.
Retrieved on March 22, 2013
from [http://www.apecthai.org/apec/
th/profile1.php?continentid=
2&country=i3](http://www.apecthai.org/apec/th/profile1.php?continentid=2&country=i3)

